

EL PROCÉS DE TRANSFERÈNCIES CAP AQUÍ, VIST DES D'ALLÀ

Pere Cantarero i Verger
Diputat del PP per les Illes Balears

La gran operació política que ha de dur a terme el Ministeri d'Educació i Cultura és culminar el procés de traspàs de competències en matèria d'educació no universitària a les deu Comunitats Autònomes que encara no tenen competències plenes en matèria educativa (el 39% de la població de l'estat). L'operació és de gran envergadura no només per la seva magnitud econòmica, sinó perquè amb ella es produeix el tancament d'un procés que suposa la transformació històrica de les estructures educatives més importants des que es constituí el sistema educatiu nacional a mitjans del segle passat.

La negociació amb les Comunitats Autònomes que rebran el traspàs ja està iniciada. L'actitud de les Administracions educatives és ambivalent: per una part, la recepció de competències és ben acollida, ja que suposa un increment del poder real de les Comunitats Autònomes quan s'assumeix un dels serveis fonamentals a una societat moderna. Però, per altra banda, plantegen la negociació amb la pretensió de tenir garantit el finançament suficient per atendre les noves necessitats derivades de la implantació progressiva de la reforma educativa als propers anys.

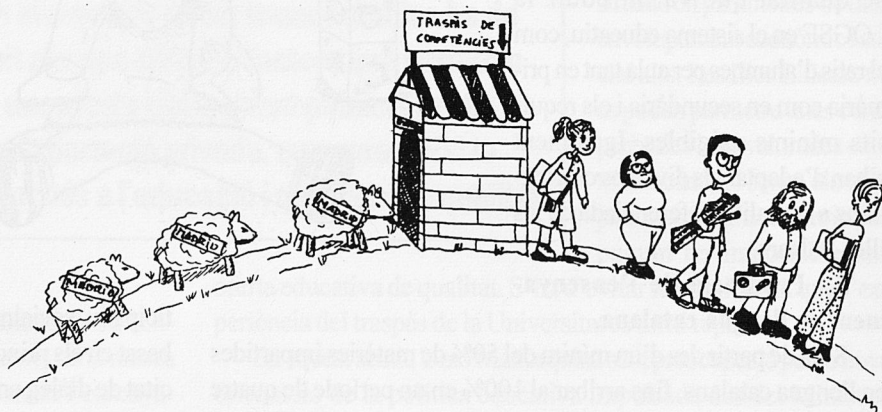
La lògica de la negociació per part de la majoria de les Administracions educatives és la següent: no basta que l'Administració Central traspassi els serveis educatius amb el procediment habitual, és a dir, agafant com a base el cost efectiu dels serveis de l'any en que es produeix el traspàs. És necessari incloure la garantia d'un finançament suplementari per atendre les necessitats derivades de la implantació de la reforma educativa als propers quatre anys.

Aquestes necessitats són bàsicament dues:

1.- El cost necessari per atendre a l'ampliació de la gratuïtat als

14-16 anys -educació obligatòria- als centres concertats (el nombre d'unitats que previsiblement s'acolliran a aquesta ampliació dels concerts estaria en torn a 3.880, la qual cosa suposaria una escolarització d'uns 120.000 alumnes). La repercussió pressupostària, en càlcul aproximat, seria al voltant a 33.000 milions de pesetes, que s'haurien d'aplicar progressivament als exercicis pressupostaris de 1.998, 1.999 i 2.000.

2.- El finançament de les inversions que es necessiten per a completar la xarxa de centres educatius que satisfagi l'escolarització òptima d'acord amb les previsions de la implantació del nou sistema educatiu. Tots sabem que la implantació s'ha fet en els seus primers anys amb precipitació, amb desordre i sense disposar dels recursos que havien pensat els autors de la reforma. Les ne-

cessitats d'inversió són molt diferents entre les distintes Comunitats. Les que han sofert una major baixada demogràfica no tenen tantes necessitats d'inversions educatives, mentre que altres Comunitats autònomes -com és la nostra- no disposen d'una xarxa

suficient per atendre les exigències d'escolarització. Ambdós problemes (gratuïtat i culminació de la xarxa de centres) han de ser resolts simultàniament.

De totes maneres, les CCAA que ja tenen transferit el sistema no universitari no gaudeixen de excepcionalitats pressupostàries, per exemple: "Opinió sobre si es dediquen prou diners del pressupost de la Generalitat de Catalunya a l'educació: pocs 60'0%, suficients 16%, massa 1,4%, ns/nc 22,6% (font: Gabise SA, 1994 ±2,2%).

És necessari incloure la garantia d'un finançament suplementari per atendre les necessitats derivades de la implantació de la reforma educativa als propers quatre anys

A més hi ha una altra situació que és preocupant en sí mateixa: els resultats de les avaluacions ja efectuades respecte a l'educació primària són certament inquietants. Per exemple, a l'àrea de matemàtiques el sistema educatiu ocupa un dels llocs inferiors en estudis internacionals de gran solvència. A les proves efectuades per l'Institut Nacional de Qualitat i Avaluació (INCE) a l'any 1.995 el percentatge mitjà dels resultats no arribà als 50% d'encerts.

Això des d'allà, però, i aquí? Dos aspectes bàsics fonamentals:

1.- Aconseguir un ampli pacte amb tots els estaments de la comunitat escolar, pares i mares, els sindicats de treballadors del sector, els alumnes, i, per descomptat, deixar a un costat les picabaralles i els interessos de partits polítics. Ens convé a tots.

2.- El repte que suposa per a l'administració de la CAIB i per a la Conselleria d'Educació és enorme. Ja no serem pus territori MEC, ara serem territori CAIB. El sistema central, al que estam tan acostumats els docents d'aquestes terres, de proveïment desapareix, ja no hi haurà decrets del BOE, sense que ningú piuli, ja no hi haurà instruccions -a vegades aberrants- de principi de curs per part de la subdirecció general corresponent, ja ningú d'allà ens resoldrà o no els nostres problemes, es tindrà per primera vegada la gestió del sistema en matèria de NL, recordau aquell servei de coordinació, seguiment i suport lingüístics, que proposava Melià al 92, s'hauran de prendre decisions relatives al personal -tothom sap el que això suposa-, als concerts, a l'ensenyament 0-3, als batxillerats, als ensenyaments musicals, a les AA i OA, als idiomes, a les persones adultes, al currículum, al material didàctic, al transport i menjadors, a la millora dels processos d'aprenentatge, a la formació del professorat, a la FP, a la integració, a la descentralització administrativa per illes, i molts més assumptes, és a dir, el disseny d'una política educativa pròpia i autònoma, que s'adapti a les nostres especificitats territorials i culturals. En resum, esdevé un temps de canvi, de futur i d'esperança. □

ALNO®

La cuina menys comú del mercat

PROCUINE STUDIO
MOBILIARI DE CUINA

C/ Cecili Metel, 5A
Tfs.: 71 75 61 - 71 06 49
Palma de Mallorca